

Zneužitie úradnej právomoci

Dedinská škola. Asi to čo som chcela aj keď...Naši mi to nalinkovali celkom fajne. Kancelária, v jednom z tých sklenených domov s dokonalou klimatizáciou, rozprávkový príjem, partia na úrovni, no ale...Nie, chcem skúsiť toto. Autobus do mesta chodí tri krát za deň, a v podstate to mesto ani nepotrebujem. Práca s pubertákmi síce dá zabrat', ale ide o niečo úplne iné. Je to vlastne len pár týždňov, ale chodníky sú už mojimi priateľmi. Zatiaľ len chodníky, ľudia sú tu dosť uzavretý. Krajina však nie. Tie lesy, predstava nekonečna keď sa spoza zdanlivo posledného hrebeňa, objaví ďalší, a a to celé splýva do veľkej zelenej siete miestami prerušenej lúkami a skalnými mestami, ktorej okraje sú ukotvené neznámo kde.

No ale do strehu. Besinina typická zábavka. Že by basseball? No ale ten sa predsa hrá s loptičkou, a ona sa snaží drevenou tyčou odpáľkovať drevený kolík zo stĺpika čo tu zostal po klzisku. Zvláštne dievča, s učením nemá žiadne problémy, ale je taká iná. Však už len jej prezývka. A oblečenie? Ako keby to ani nebolo dievča. Maskáče sú skôr pre chalanov. V Pondelok som dokonca z jej bundy zacítila dym, ale zas taký táborák by som aj ja brala. Tak konečne koniec prestávky. Veľmi som zvedavá na jej rodičov, zrejme si budeme mať čo povedať.

* * *

Samé ženy, len jediný muž. No a navyše je to Bessinin otec. Teraz neviem ako túto debatu zvládnem, odrazu tu nie je čo povedať. Zadymená bunda, neobvyklé zábavky...Však ináč je v pohohode, dokonca ani s mobilom sa nezabáva a nelakuje si nechty. No a navyše je to on. S kámoškou sme vtedy

zvykli ísť len tak do hôr na bicykloch, a časom sme si zvykli na to že na chate bola skoro vždy v piatok partia s gitarami a takými zvláštnymi batohmi. Je pravdou že väčšinu tých pesničiek sme nepoznali, no ale mojím pravidelným prianím bola Rosa. Nikto ju nevedel zahrať krajšie ako on. Pavúk, tak to mal napísané aj na tej jeho nášivke na ramene. Jediné čo mi na tom celom vadilo bolo to, že vždy zmizli v tom najlepšom niekam, kam som ja nemohla. Myslím že dnes to radšej nechám tak.

* * *

Mám pocit že to maľovanie na také tie kúsky dreva odpílené uhlopriečne z kmeňa nebol zlý nápad. Hej, boli tam pokvačkané nad barom na chate aj s takými úplne malými.

Zdá sa že Bessi to celkom baví. „Vyzerá to ako skala nad Vyschnutým Prameňom“, „Vy to tam poznáte?“ „To si nedovolím tvrdiť, ale bola som tam, ten obrázok určite dostane nejaké čestné miesto“ „No, na potlachu ho dostane niekto ako placku za výhru“. Musím si priznať že napriek mojím dvom diplomom neviem o čom hovorí. „Na združení bol oco, mama robí na zmeny?“ „Mama to už má za sebou“. „Nerozumiem“? „Vypadla zo steny, zabila sa.“ „Prepáč ja...“ „Pohodka, bola som ešte veľmi malá, vlastne si ju ani napamätám“.

„Ale tá tvoja maľba je ozaj perfektná.“ „Ďakujem“ no a taký ten podmanivo odpúšťajúci úsmev za ktorým už slová nie sú potrebné.

Tak toto by si normálne žiadalo pohárik. Ale vlastne ani nie je s kým. Nevieť či by som sa nemala viac zblížiť s kolegyňami. Pomohlo by mi to vyhnúť sa podobným trapasom ako bol tento. Ale neviem, dedina má svoje vlastné pravidlá, a som tu tak ozajstne cudzia. Alebo? Pozvem si ho do školy a... Ale to nie. Bessie je vlastne dobré decko, ale...Nie tentokrát to musím risknúť, no čo zneužitie úradnej právomoci nie je na basu, no a kebyže to nevyjde tak čo, pôjdem ďalej. Teraz to už nepustím. Takže úradné predvolanie, no ale nesmiem to uponáhľat'. Však najskôr mi bude treba ísť ku kaderničke, a potrebujem aj niečo na seba. Tá jeansová minisukňa čo som obzerala minule....Vidím to tak najskôr na štvrtok.

* * *

Interiér malého kabinetu na najvyššom poschodí nie je nijak honosne zariadený, je však z neho úžasný výhľad na okolité kopce. Je to asi moja najobľúbenejšia miestnosť.

„Potrebujem sa s vami porozprávať o Be.....teda prepáčte...“ „Nič sa nedeje, to skôr pochybujem že či by reagovala na jej úradné meno. A prečo to vykanie však vtedy...“ „Vy, teda ty si to ešte pamätáš? Vždy to bolo len tak narýchlo a ja s kámoškou sme...“ „Dva vzdialené a pritom blízke svety, a tiež som chcel viac ako len zahrať jeden song, ale...“

„No ale teraz už o Bessi, čo sa týka prospechu tak to je bez problémov. Skôr mám obavu o ňu samotnú. S rovesníčkami sa moc nebaví, ešte ako tak s chalanmi, stále mám pocit že je niekde mimo.“ „Hej, vyrastala bez matky a to...“ „Rozumiem, stihla mi to už povedať.“ „No a iné veci? „No, keď sme na prestávke má takú zvláštnu zábavku. S palicou sa snaží trafiť kolík a...“

„No jasne Čambra, je v nej ozaj dobrá, no ale poviem jej aby netrénovala v škole.“

„No a ešte.... v Pondelok mala na sebe bundu a bolo z nej dost' cítiť dym a to...“ „Vôňu dymu chce po víkende cítiť tak dlho ako je to len možné, ale spravíme s tým niečo.“ „No a to by bolo asi tak všetko, možno sa ti tieto veci budú zdať ako hlúposti ale...“ Vôbec nie, a...pod' dnes so mnou máme slezinu a Rosu som ešte nezabudol“. Neviem síce čo to slezina je ale slovíčko pod' som potrebovala počuť už dávno. „No dnes by som síce mala...“ Ale nie teraz alebo nikdy. „A vlastne sa mi to hodí, pokiaľ teda nebudem prekážať. No a pokiaľ niečo tak ti nechám moju vizitku.“

Mám ich uložené v najnižšom šuplíku, zlý nápad. Čo už organizačným talentom som nikdy neovplývala. No ale nič, nebezpečný pohyb a zvuk praskajúcich stehov sukne a odhalenie ktoré ozaj nebolo plánované. „Pane Bože trapas to...“

„No, od tých čias ako ste sa s kámoškou kúpali na jazere len tak si sa vôbec nezmenila“. „Čo ty si nás tam chodil...“ Ale ten akože hnev bol najmizernejším hereckým výkonom v histórii ľudstva. „Ale tak , vždy to bola skoro náhoda. A môžeš byť kľudná. Tá vaša zátoka bola mojim tajomstvom“. V ten večer sme sa na slezinu nakoniec nedostali.

* * *

Dni veľkých rozhodnutí, toto je jeden z nich a vôbec nemám z toho radosť.

Francesco ktorý sa snažil byť viac než obchodným partnerom prišiel s neskutočnou ponukou. Šéfka hotelového komplexu na Capri. Niečo čo sa neodmieta aj keď. S Pavúkom sme to prebrali, v podstate so mnou súhlasil ale od toho času je to všetko iné.

Niekoľko hodín na definitívne rozhodnutie. Tieto hory, noví kamaráti a vôbec skoro všetko mi bude ozaj chýbať. Ale ako keby niekto Prichádzal.

„Bessie“? „Ja som sa vlastne prišla rozlúčiť“. „Ale ja ešte neodchádzam ja zatiaľ len...“ „Budete nám chýbať, ale chcela som sa poďakovať. Nech už je to ako je, oco bol konečne šťastný.“ „No ja...“ Vysvetľovať nemusíte, ale keby že je tu ešte nejaká šanca...A ináč, vtedy ako ste si ho predvolali by nebol došiel, keby že ho nenakopnem a toto je pre vás.“

Placka ktorú maľovala vtedy keď to celé bola len ilúzia. A znova ten odzbrojujúci úsmev predčasne dospelého dieťaťa, nič pred čím aj silná osobnosť musí kapitulovať. „Som rada že si sa stavila, zajtra sa ešte určite vidíme no a potom...“

* * *

A tak sedím na pni vedľa ohňa a snažím sa niečo ukuchtiť. V kúzelnom krátkodlom čase som si doplnila znalosti trampskej terminológie a objavila svet o ktorom som doteraz čítala len v Májovkách. Rastie mi bruško a viem stopercentne že to nie je prejedaním. Nevadí za čas budem mať pauzu, ale isto nie na dlho. Bessi je už na strednej a ako tak pozerám po tých princoch

čo sa okolo nej motajú sa zdá, že sa jej celkom ide. Životný štýl nejako výrazne nezmenila a musím uznať že je dobrou trénerkou Čambrle.

No už to hádam aj bude hotové. Vždy keď sa s tým mojím, vlastne našim vrátia zo steny, pojedli by aj jeden druhého.

Ján Šupák Nôžka

2. miesto v kategórii Próza nad 23 let
Trapsavec 2014